

TRAGI-COMEDIE.

De heer Han van Meegeren, de schilder-falsificateur, die zich graag laat zien — we ontmoeten hem tegenwoordig bij alle toneel-premières (met chaperonne pronkt hij dan in de eerste rij stalles) — schitterde, daar hij zich koortsig voelde, op de verificatievergadering in zijn faillissement door afwezigheid.

In de dagbladen lazen we uitvoerige bijzonderheden over deze uitermate zakelijke zitting; sensaties kunnen eerst bij het strafproces worden verwacht. Advocaten van den fiscus eisten niet minder dan 3 miljoen van de opbrengst van Van Meegeren's schilderijen; de eigenaars van de vervalste Vermeers en Pieter de Hooghs vorderen de sommen terug, die zij voor de doeken hadden betaald met aftrek van de door deskundigen vast te stellen werkelijke waarden. Maar wie is er deskundig in deze materie? Openbare verkoop is ook niet mogelijk, omdat de justitie beslag gelegd heeft op de doeken, die als bewijsmateriaal moeten dienen in het strafproces.

Ook het grote publiek, dat tot nu toe alleen de Emausgangers kon bewonderen — het enige doek dat werkelijk meesterlijk is vervalst — zou de gewraakte schilderijen wel eens willen bezichtigen. Kan er, zodra het bewijsmateriaal is vrijgegeven, niet een Van Meegeren-expositie worden gehouden? Het zou storm lopen. De opbrengst zou een nobele bestemming kunnen vinden. Bovendien zou wel eens kunnen blijken, dat een dergelijke tentoonstelling voor den falsificateur verpletterend zou zijn.